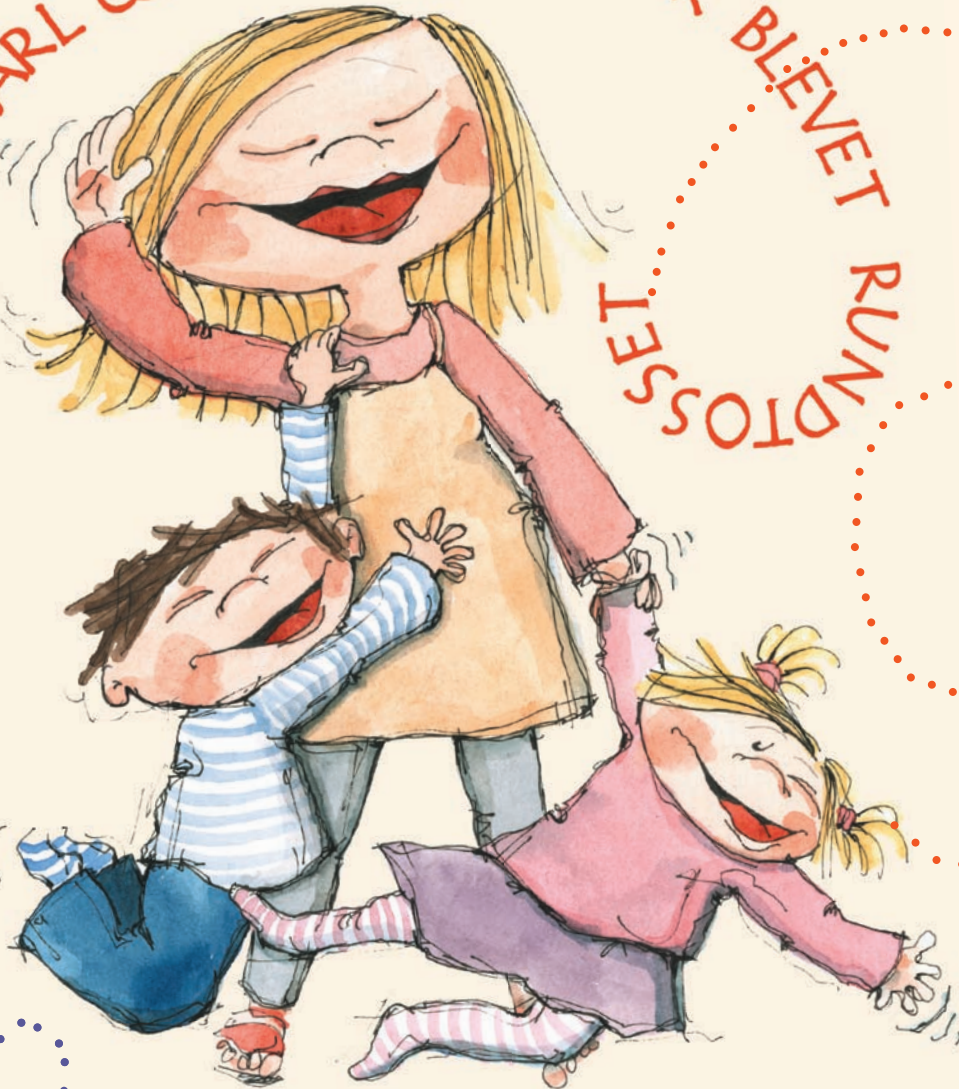

KARL OG EMMAS MOR ER BLÆVET
RUNDTOSSET

... om at have en mor med en psykisk sygdom

KARL OG EMMAS MOR ER BLEVET RUNDTOSSET

Forfatter: Susanna Gerstorff Thidemann

ISBN: 87-89814-89-6

Tekstbearbejdning og layout: Qivi Kommunikation

Illustrationer: Mattie Rasmussen

Tryk: Kolind Bogtrykkeri A/S

Oplag: 6.000

Udgiver: Socialt Udviklingscenter SUS

København, oktober 2007

Tak til Socialministeriet for økonomisk støtte til udgivelsen

Yderligere eksemplarer af publikationen kan bestilles hos

Socialt Udviklingscenter SUS

Nørre Farimagsgade 13, 1364 København K

sus@sus.dk

Tlf. 33 93 44 50

www.sus.dk

www.barn-i-fokus.dk

Karl og Emmas mor er psykisk syg. Hun siger selv, hun er blevet rundtosset i hovedet.

Karl og Emma vil gerne fortælle dig om, hvordan det er at have en mor, der er indlagt på psykiatrisk sygehus.

Kapitel 1:

Karl og Emmas mor bliver syg

Hej!

Jeg hedder Emma. Jeg er tre år.

Jeg bor ude på landet sammen med min storebror Karl, der er fem år, og min mor og far.

Vi har en have og en mark og en gårdsplads, så vi har masser af plads at lege på.

Nogle gange leger vi med vores kat.

Karl og jeg går i børnehave i en lille by, tæt på hvor vi bor.

En dag vi kommer hjem fra børnehaven, er mor lidt ked af det. Hun siger, hun er glad for at se os, men hun vil gerne ind at sove.

Karl og jeg går ind på vores værelse for at lege. Vi er lidt stille, for vi vil ikke vække mor.

Jeg kan høre en bil på gårdpladsen.
Hvem mon det er?

Juhuu!! Det er farmor, der kommer på besøg.
Jeg holder meget af min farmor.

"Hej med jer", siger farmor og smiler.

"Skal vi ikke gå ud i køkkenet og bage boller, som
vi kan spise, når mor og far kommer hjem?"
God ide!

Mor og far skal besøge lægen. Det er derfor,
farmor er kommet.

Farmor tager bollerne ud af ovnen. Uhm...
Nu kan jeg høre fars bil. Men hov, mor er jo ikke med!
"Hvor er mor?", spørger Karl, da far kommer ind.

"Mor er blevet syg. Hun er indlagt på noget, der hedder psykiatrisk sygehus", svarer far.

Jeg er pludselig lidt ked af det. "Hvad betyder det?"

"Det betyder, at mor er i et stort hus med en masse værelser – og nogle voksne, der passer godt på hende, mens hun er syg".

"Jamen, hvad skal hun så lave der", spørger jeg.
"Mor skal nok få tiden til at gå. Hun vil gerne sove, for hun er så træt. Og når hun er vågen, kan hun snakke med de voksne, der hjælper hende".

Jeg kan huske, da vores marsvin blev syg. Det døde den af.
"Skal mor så også dø?", spørger jeg bange.

Farmor giver mig en kæmpe krammer og fortæller os, at mor ikke skal dø.

"Hun har bare brug for at være på sygehuset et stykke tid. Mor har så mange tanker i hovedet, at hun slet ikke kan holde styr på dem. Derfor trænger hun til at slappe af", forklarer farmor.

"Men skal vi nu ikke vise far de fine boller, vi har bagt?"

Far synes, at bollerne er lækre. Men jeg er nu alligevel lidt ked af det, for jeg savner allerede mor.

Farmor bliver hos os hele dagen. Det er også hende, der putter os og synger godnatsang.

Kapitel 2:

Karl og Emma i børnehave

Åh, hvor Emma sover godt!
Jeg kan næsten ikke vække hende.

Jeg prøver at prikke lidt til hende, så vågner
hun nok, for hun er nemlig meget kilden.

"Kom nu Emma, vi skal i børnehave i dag".

Jeg er nødt til at kilde hende lidt igen.

Så, nu er hun vågen!

Jeg kan godt lide at være i børnehave, specielt i dag,
for min gruppe er taget i Skovbo.

Her kan vi lege i skoven, finde pinde og lege i en
kæmpe sandkasse.

Jeg sidder sammen med Ida og Marie ved bålet.
Vi spiser vores madpakker.
Jeg er helt vild med bål. Det varmer, og så er det sjovt
at smide pinde ind i ilden og se dem brænde.

Jeg bliver siddende, for jeg tænker lidt på mor.

Måske er det min skyld, at mor er syg?

Vibeke kommer hen til mig. Hun er en af de voksne, der passer på os.
"Hvorfor sidder du her, Karl?" "Skal du ikke lege?", spørger hun.

Jeg sidder og roder med en pind i jorden.
"Jeg savner mor. Jeg vil gerne have, at hun kommer i morgen til skattejagten, så hun kan hjælpe mig med at finde guld".

"Det kan jeg godt forstå, at du gerne vil. Men din mor er jo på psykiatrisk sygehus, ved du. Hun har det ikke så godt".

"Hvorfor er mor på psykiatrisk sygehus? Kan hun ikke lide mig?, spørger jeg Vibeke.

"Er det mig, der har gjort noget forkert?"

"Jeg ved, din mor elsker dig og at hun savner dig. At hun er blevet syg er ikke din skyld, min ven. Din mor har bare en masse tanker i hovedet, der gør, at hun ikke har kræfter til at være hjemme", forklarer Vibeke.

"Din mor har brug for, at der er nogle voksne sammen med hende hele tiden, så der ikke sker hende noget".

"Det er lidt ligesom her i børnehaven. Hvis du bliver ked af det – eller har noget at spørge om, kan du jo komme hen til mig".

Vibeke giver mig et klem. Det er dejligt.

Okay, det er altså ikke mig, der har været fræk, så mor skulle på psykiatrisk sygehus.

Jeg løber hen til skoven, for jeg vil lige finde et par pinde, som jeg kan tage med hjem.

Nu kommer far. Vi skal også lige omkring børnehaven for at hente Emma.

Emma har også haft en god dag. Hun er helt sort under neglene, fordi hun har gravet i jorden sammen med Lise.

“Far har sagt, vi snart skal ind at besøge mor”, siger jeg til Emma.

Kapitel 3:

Emma og Karl besøger mor

"Hej Emma og Karl, kan I ikke lige løbe ind efter jeres tasker. Vi skal hjem nu".

Det er far, der er kommet for at hente os i børnehaven. Jeg havde helt glemt tiden, for jeg legede så godt med Lise.

"Jeg har en overraskelse til jer. Vi skal besøge mor i dag", siger far.

Pyh, jeg får helt kriller i maven. Det glæder jeg mig rigtig meget til.

Jeg er spændt på at se, hvordan et psykiatrisk sygehus ser ud - og til at få en kæmpe krammer af mor.

"Vi har tegnet en tegning i dag", siger Karl.
"Jeg vil give min til mor".
"Det vil jeg også. Må vi det, far?"

"Ja, selvfølgelig må I det. Det bliver mor rigtig glad for."

På hele turen hen til sygehuset sidder jeg og kigger på tegningen. Åh, hvor jeg glæder mig til at give den til mor – og til at få et knus af hende!

Det er godt nok et stort hus, mor bor i.
Vi skal med elevator op. Jeg får lov til at trykke på
knappen.
Da vi kommer op til mors værelse, er det Karl, der får
lov til at ringe på klokken.

"Hvorfor er døren låst far," spørger jeg".

"Det er fordi de mennesker, som bor her sammen
med mor, ikke altid har godt af at gå tur alene. Så,
når døren er låst, er de nødt til at spørge en fra
personalet, om de må gå en tur", svarer far.

"Personalet?... Hvad er det?", spørger jeg.

"Personalet er de voksne, der passer på mor – lige
som pædagogerne, der passer på jer i børnehaven",
siger far.

Ganske rigtigt. Nu kommer der en fra personalet og låser døren op og viser os indenfor.

Helt henne i den anden ende af gangen står mor og kigger efter os. Vi løber i fuld fart hen til hende for at give hende et knus.

Vi løber så stærkt, at vi kommer til at vælte mor helt omkuld. Det griner vi alle sammen meget af.

"Hvor er det dejligt at se jer! Hvor har jeg savnet jer!
Vil I med op og se mit værelse?"

Der er ikke særlig god plads på mors værelse, men der er en sjov seng, som kan bevæge sig, når man trykker på nogle knapper. Karl skal straks prøve. Det ser sjovt ud.

Mor og jeg maler med vandfarver. Det kan jeg godt lide, for vandet får sådan en sjov farve.

"Nu skal I snart køre med far hjem", siger mor.
Æv! Men vi får flere knusere, og mor fortæller, at når hun siger "jeg elsker jer", så betyder det, at hun synes, vi er rigtig søde – og at hun gerne vil være sammen med os.

Hun siger, at hun også får helt kriller i maven, når hun tænker på os. Det er rart at vide.
Jeg elsker også mor!

Kapitel 4:

Det er weekend

Jeg vågner tidligt. Det er weekend.
Far og Emma sover endnu, så jeg leger lidt for
mig selv inde i stuen.

Vi skal på besøg hos mor i dag. Jeg kan næsten
ikke vente.
Mor er flyttet ind i et nyt hus. Det glæder jeg
mig til at se.

Emma og jeg har fyldt en pose hver, som vi skal
have med, så vi har noget at lege med imens.

Mor har ordnet æbler og gulerødder til os. Der står også rosiner på bordet.
Det er et dejligt sted, mor bor nu.

"Mor, hvorfor er det nu, du bor her?" spørger jeg.
"Det er jo fordi, jeg er syg, svarer hun".

Jeg synes nu, mor ser glad ud. Hun ligner ikke en, der er syg.

"Mor, er du også syg i dag?", spørger jeg.

"Ja det er jeg. Man kan bare ikke altid se det på mig. Det er fordi, det er inde i hovedet, jeg er syg. Jeg bliver nogle gange helt rundtosset i hovedet, og så er det, personalet passer på mig", siger mor.

Det ringer på mors dør. Det er en fra personalet, der kommer med noget til mor.

"Er det slik, mor?"

"Nej, det er noget, der hedder medicin".

"Hvad er medicin" spørger jeg.

"Jo, ser du..., mormor og morfar har briller på, fordi deres øjne er syge. Brillerne hjælper dem med at kunne se.

Det er det samme med mors medicin. Pillerne hjælper mig, så jeg ikke er så rundtosset".

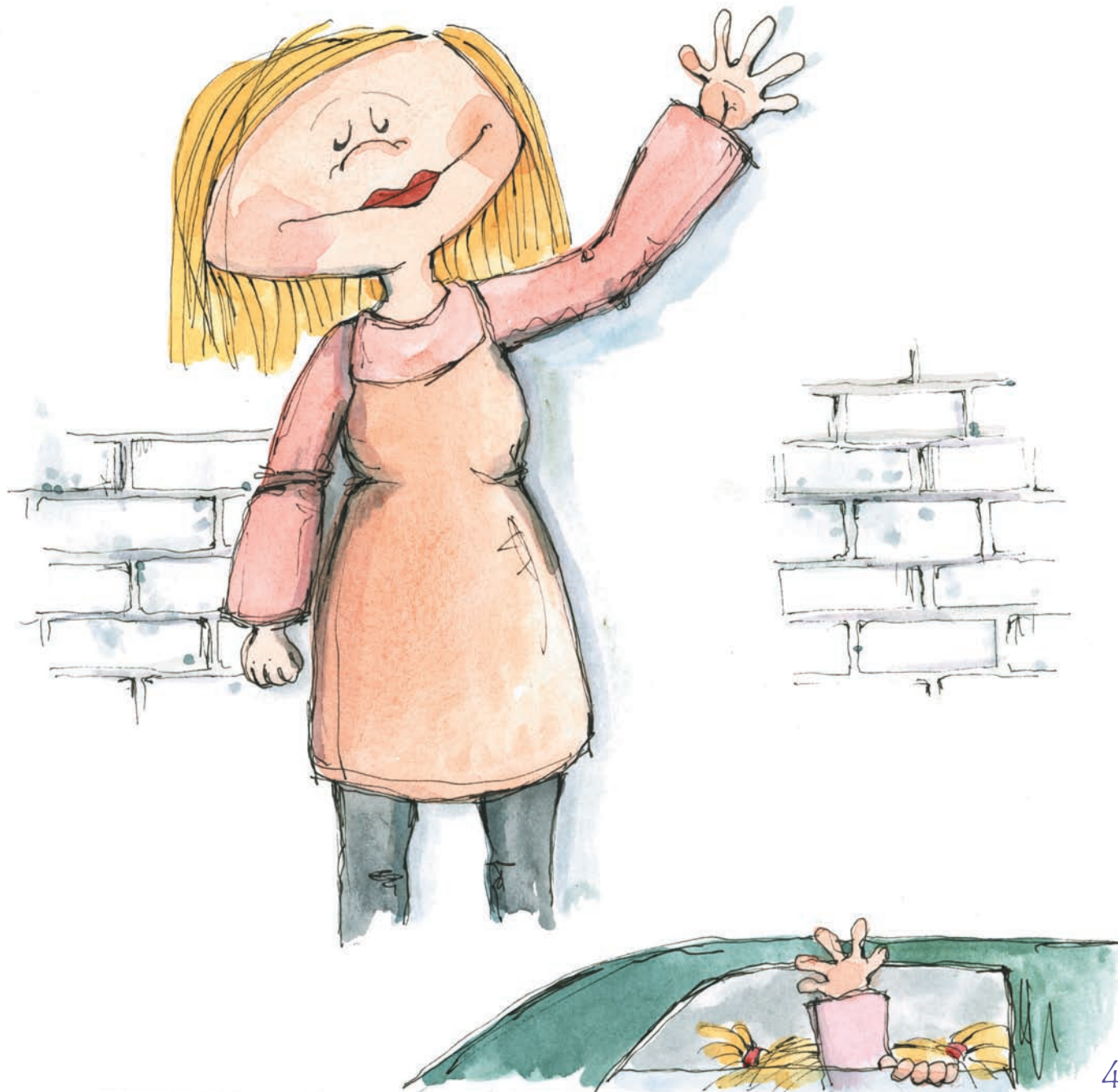

Det er dejligt og spændende at være her hos mor.
Men nu siger far, at vi skal til at køre hjem igen.
Det synes vi ikke er sjovt. Det er træls, at mor ikke
skal med.

Mor går med ned til bilen.
"Jeg glæder mig til at snakke med jer i telefonen i
morgen" siger hun og giver mig et kys på panden.

Vi vinker alle sammen – og jeg tænker på, at jeg
kun skal sove en gang, så skal jeg i børnehave og
lege med Klaus.

Og når jeg har sovet syv gange, så skal far, Emma
og jeg besøge mor igen.

Kapitel 5:

Emma og Karl er med far og mor på indkøb

Karl og jeg får lov til at gå med hver vores lille indkøbsvogn. Far fylder dem helt op med mad. Mor går lige så stille sammen med os. Jeg tror, hun er træt. Jeg tænker på, om mor har fået sin medicin i dag.

Far køber også en hammer og søm, for han har nemlig lovet at lave et værelse til mig. Far er dygtig og klog. Jeg kigger lidt på mor. "Mor, er du også klog?".

Mor smiler. "Klog?... Ja, det er jeg. Jeg ved for eksempel, hvordan man strikker en trøje til dig – og jeg ved også en hel masse andre ting. Du kan altid bare spørge, så vil jeg prøve at svare. Og jeg ved også, at du er sød."

Nu er det efterhånden lang tid siden, vi var ude at handle sammen med mor. Hun har vist nok været meget træt og rundtosset.

Jeg savner mor. Vi ringer til hende.

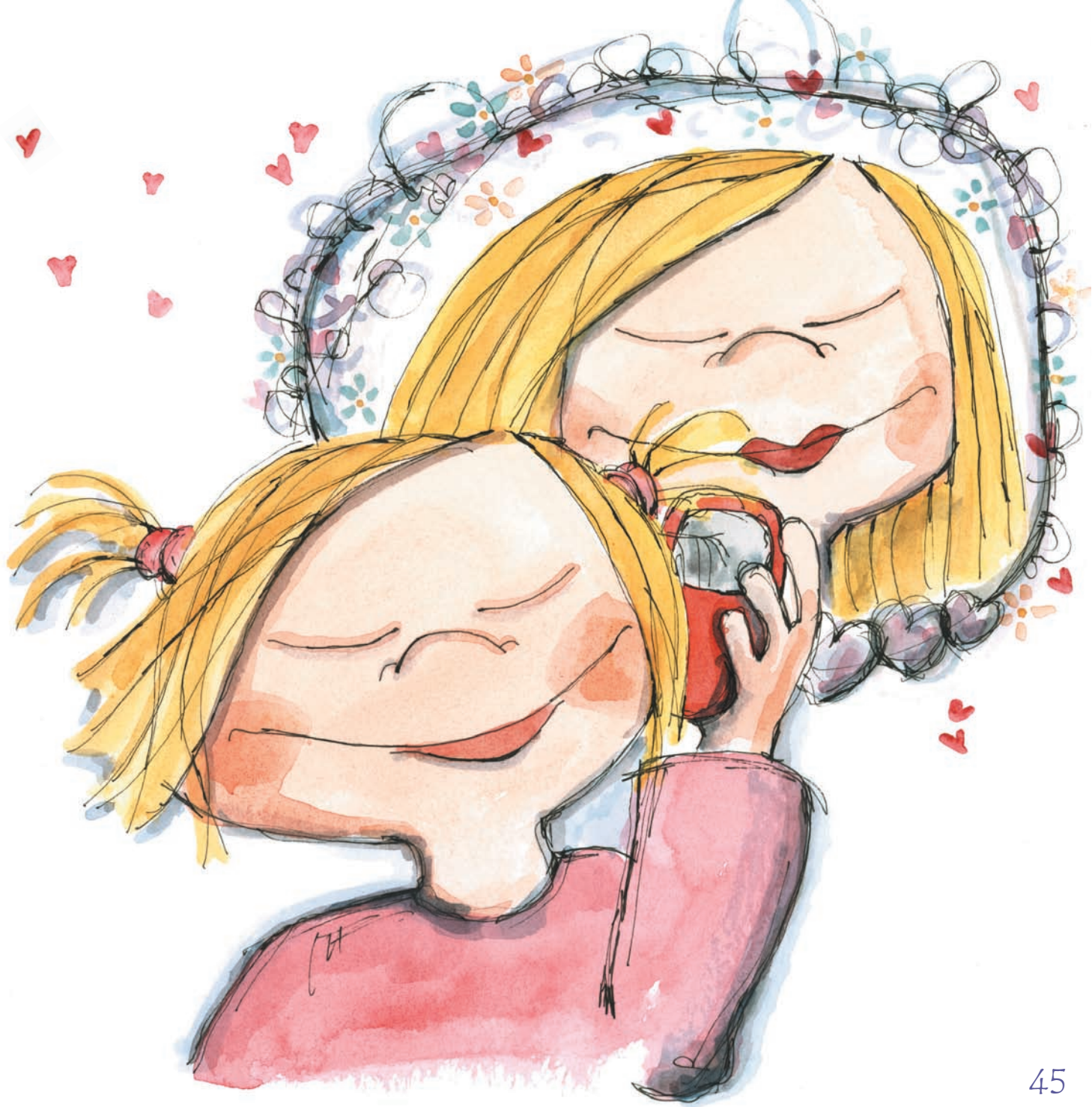
"Mor, må jeg få en krammer?"

"Ja, selvfølgelig må du det, min ven. Det kan du altid få af mor!"

"Ikke når vi snakker i telefon," siger jeg, lidt trist til mode.

"Næh, det er rigtigt nok. Så må vi lukke øjnene og tænke på sidste gang, vi gav hinanden en dejlig krammer. Måske kan du se mor inde bag øjenlågene – i dine tanker?".

"Når vi ikke er sammen, må vi tænke på hinanden. Mærke inde i maven, hvordan vores sidste krammer var".

Nu er vi er på vej hjem fra børnehaven. Jeg prøver det med at lukke øjnene og tænke på mor – og på en dejlig krammer. Det hjælper lidt.

"Far, jeg savner mor".

"Det gør jeg også, Emma. Så må vi jo hellere ringe til hende, når vi kommer hjem", siger far.

Lige inden vi går i seng, ringer vi. Det er mor glad for. Hun siger, at hun tænker meget på os – og at hun glæder sig meget til den dag, hun kan komme hjem og bo igen.

Nu kan jeg sove godt, for jeg ligger og tænker på mor. Jeg ved, at hun elsker mig.

Jeg elsker også mor.

Forfatterens efterskrift:

Jeg er selv mor, der tilfældigvis også lider af en psykisk sygdom. Derfor er det vigtigt for mig at formidle viden om dette område på en god måde, både til mine egne børn og til alle andres.

Mit ønske med bogen er, at den må skabe forståelse og inspirere til samtaler med børnene om, hvordan det er at have en psykisk sygdom.

Lederen på mit bosted, Eva Nedergård, og jeg har undersøgt, om der er brug for en bog som denne. Vores konklusion er, at der mangler information til børn på tre-seks år om mennesker med psykiske lidelser .

Ældre børn kan også læse bogen, men den er som sagt rettet mod de yngste blandt os.

Historierne er blevet til ved, at jeg har været opmærksom på, hvad der har været vigtigt at vide for mine egne børn. Inspirationen er kommet fra de spørgsmål, de har stillet, og fra nogle venner, der er vokset op med en psykisk syg forælder.

“KARL OG EMMAS MOR ER BLEVET RUNDTOSSET” er tilegnet mine to kære børn, der som sagt har givet mig stoffet til bogen. Alt i den er nemlig noget, jeg har oplevet med dem.

Det er mit ønske, at du, som læser denne bog, forstår mit budskab, som er følgende:

- ♥ Det er vigtigt, at vi er ærlige overfor vores børn.
- ♥ Vi er nødt til at sætte os i børnehøjde for at kunne forstå og hjælpe vores børn.
- ♥ Der er vigtigt, at kærlighedsbehovet og sager mellem barn og voksen tages alvorligt.
- ♥ Der kan aldrig gives nok knusere og samtaler om psykisk sygdom.
- ♥ Jo ærligere man er, des færre spørgsmål er der. Derfor: Jo ærligere, jo bedre.
- ♥ Behovet for at tale om tingene, fx om, hvordan man bedst viser kærlighed, må tages meget alvorligt. Det gælder for både barnet og den syge.

Vores børn er det
dyrebareste, vi har!

Med håb om at denne bog også kan hjælpe dig,
Susanna Gerstorff Thidemann

